

Svajonų
ROMANAI

SICILIJOS KOREČIAI

MAISEY YATES

Geisti draudžiama

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

knygute.lt

Maisey Yates

GEISTI DRAUDŽIAMA

Aštuntasis serijos
„Sicilijos Korečiai“
romanas

Versta iš Maisey Yates, A Hunger for the Forbidden,
2013

© Maisey Yates, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

ISBN 978-609-406-792-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Alesė Batalija pasitaisė nuometą ir plonytė medžiaga nuslydo jautria kaklo oda. Kaip meilužio bučinys. Švelnus. Mielas.

Užsimerkė ir pajuto.

Šiltas įkaitusias lūpas ant savo odos. Tvirtą vyrišką ranką ant juosmens.

Vėl atsimerkė ir pasilenkusi pataisė gležnas baltų satininių aukštakulnių sagtis.

Ant čiurnos – meilužio rankos, nuaunančios jos batelius. Ir ji lieka nuoga – pirmąkart vyro akivaizdoje. Bet tada nebuvo laiko nervintis. Nebuvo nieko daugiau, išskyrus tarp jų tvyrančią kaitrą. Metų metus puoselėtos fantazijos, metų metus tvyrojęs troškimas.

Alesė nurijo seiles ir nuo kėdės pakėlė raudonų kaip kraujas rožių puokštę. Ji pažvelgė į žiedus – kai kurie jų buvo apsilamdę.

Pirštų galais braukiant susitrynusius velvetinius žiedlapius užliejo nauja prisiminimų banga. Pojūčių banga.

Meilužio lūpos ant jos krūties, jos pirštai, panirę tankiuose tamsiuose plaukuose.

- Alese?

Staigiai pakėlusį galvą tarpduryje išvydo vestuvių planuotoją, viena ranka uždengusią mikrofoną.

- Taip?

- Jau metas.

Alesė linktelėjo ir, garsiai kaukšėdama baltais marmurinėmis bazilikos grindimis, patraukė durų link. Išėjo iš kambario, skirta jai pasiruošti, ir pateko į erdvų fojė. Čia jau buvo tuščia – visi svečiai susirinkę bažnyčioje laukė ceremonijos.

Ji giliai atsiduso ir garsas nuaidėjo tuščioje patalpoje aukštomis lubomis. Tada pro auksu ir akmenimis dekoruotas kolonas pajudėjo bažnyčios link. Akimirką stabtelėjo vildamasi ant sienų ištapytose biblinėse scenose rasti paguodą, ramybę.

Jos akys nukrypo į sodo freską. Ieva, tiesianti Adomui obuolį.

- *Prašau. Tik vieną naktį.*

- *Tik vieną, cara mia?*

- *Tik tiek galiu suteikti.*

Tvilkantis bučinys – tokio jai dar neteko patirti. Jis pranoko bet kokią fantaziją.

Alese užgniaužė kvapą ir nusigrėžusi nuo

freskos ji žengė toliau, iki nedidelio bažnyčios prienavio.

Ten stovėjo jos tėvas šiugždančiu, išlygintu kostiumu. Antonionis Batalija iki paskutinio colio panašėjo į gerbiamą pilietį, bet visi žinojo, kad jis toks nėra. O vestuvės, nepaprastai formalios ir tradicinės, tapo dar vienu jo galios įrodymu. Galios, kurią padedamas Korečių turto ir padėties jis troško sustiprinti.

Dėl to troškimo ji ir atsidūrė čia.

- Tu labai panaši į mamą.

Alesė susimąstė, ar žodžiuose buvo bent lašelis tiesos, ar tiesiog taip reikėjo pasakyti. Jos tėvas, regis, niekada nebuvo meilus.

- Ačiū, - ištarė ji žvelgdama į puokštę.

- Taip pasielgti būtina vardan šeimos.

Ji tai žinojo. Žinojo taip užtikrinsianti, kad būtų pasirūpinta jos broliais ir seserimis. Juk ji tą ir darė nuo tada, kai gimdydama mirė mama. Pietras, Džiana, Markas ir Eva - ryškiausios švieselės jos gyvenime ir ji padarys - jau darė - viską, kad tik užtikrintų jiems geriausią ateitį.

Nepaisant to, apmaudas tarsi apsiaustas apgobė ją, o dabartį užliejo prisiminimai. Prisiminimai apie meilužį. Apie jo rankas, kūną, aist-

ra.

O, kad jos meilužis ir vyras, už bažnyčios durų nekantraujantis susituokti su ja, būtų tas pats žmogus!

- Žinau, - ištarė ji, tramdydama viduje tvyrančią neviltį. Tuštumą.

Dvivėrės durys atsilapojo ir pasirodė neįtikėtinai ilgas takas. Pasikeitė muzika, visi sužiuro į ją - visi tūkstantis du šimtai svečių, atėjusių pažiūrėti sąjungos tarp Batalijų ir jų nekenčiamų konkurentų Korečių.

Stengdamasi įkvėpti Alesė aukštai pakėlė galvą. Suknelės korsetas kėsinosi ją uždusinti. Aukštos apykaklės ir ties plaštakomis smailėjančių rankovių nėriniai buvo sunkūs, režė odą. Ją slėgė metrai audeklo, nuo karščio svaigo galva.

Suknelė graži, bet jai pernelyg prašmatni. Per sunki. Suknelė skirta ne jai. Ir vestuvės skirtos ne jai.

Tėvas įkandin jos įėjo į bažnyčią, bet už rankos nepaėmė. Ją jis padavė tada, kai su velioniu Salvatore Korečiu pasirašė sutartį. Dabar nebūtina to kartoti. Jis net neatsisėdo, tik nužirgliojo pro galinius klauptus ir eidamas lygiagrečiai su ja pasuko bažnyčios pasieniu.

Štai koks tas Antonionis Batalija. Prižiūrintis tai, kas vyksta, užtikrinantis, kad viskas klostytųsi gerai. Stebintis ją. Besirūpinantis, kad ji darytų taip, kaip liepta.

Nugara nusirito prakaito lašelis ir Alesė pajuto smarkų dar vieno prisiminimo blyksnį.

Slidi nuo prakaito oda po jos pirštais. Jos nagai, smingantys į jo pečius. Jos šlaunys, apsi-vijusios jo lieknus raumeningus klubus...

Ji sumirksėjo ir pakėlė akis į Aleksandrą. Savo jaunikį. Vyrą, kuriam netrukus tars priesaiką.

Dieve, atleisk man.

Jei nebūtų laikiusi rožių, tikriausiai būtų persižegnojusi.

Tada Alesė pajuto jį. Lyg tas vyras būtų ištiesęs rankas ir ją palietęs.

Ji pažvelgė į Korečių pusę ir akimirką jos širdis sustojo. Matėjus.

Jos meilužis. Jaunikio priešas.

Matėjus kaip visada patrauklus, užgniaužiantis kvapą. Aukštas, plačiapetis, sudėjimą tobulai pabrėžiančiu pagal užsakymą pasiūtu kostiumu. Rusva oda, kampuotas žandikaulis. Lūpos, teikiančios nuostabų kankinantį malonumą.

Bet vyras, stovintis tarp klauptų, – ne tas pats, su kuriuo tą naktį prieš mėnesį dalinosi lova. Jis kitoks. Akyse ir tvirtai suspaustose lūpose degė įsiūtis, tamsus ir bedugnis. Alesė manė, beveik vylėsi, kad jam nerūpės, jog ji susižadėjo su Aleksandru. Kad aistros naktis su ja bus tokia pat kaip su bet kuria kita moterimi.

Taip, toji mintis skaudino, bet taip būtų buvę kur kas geriau, nei dabar. Geriau, nei matyti jį, žvelgiantį į ją, tarytum jos neapkęstų.

Ji prisiminė, kaip tos tamsios akys žiūrėjo į ją su kitokia ugnimi. Su aistra. Troškimu. Niūria neviltimi, kuri ataidėjo ir joje. Dar prisiminė skausmingą išraišką, kai jį lietė ir ragavo.

Alesė nukreipė akis į Aleksandrą, bet tebejautė Matėjaus žvilgsnį. Ir negalėjo į jį nepažvelgti. Nuolat žiūrėdavo į Matėjų Koretį. Kiek tik prisiminė, jis ją traukė.

Ir vieną naktį turėjo jį.

Dabar... dabar jau niekada negalės jo turėti.

Ji susvyravo, ir aukštas kulniukas kryptelėjo į šoną. Alesė kluptelėjo, atgavo pusiausvyrą, jos ir Matėjaus žvilgsniai vėl susitiko.

Dio, kaip karšta. Suknelė jau dusino ją. Nuometas svėrė galvą, o nėriniai ant kaklo

smaugė Alesė sustingo, nes vidinė kova kėsinosi sudraskyti ją į gabalėlius.

Matėjus Koretis manė užspringsiąs pykčiu. Jis stebėjo ją, einančią Aleksandro link – jo pusbrolio, verslo konkurento, o nuo šiol ir priešo.

Stebėjo, kaip Alesė Batalija eina pas Aleksandrą, kad su juo susisaistytų.

Ji priklauso Matėjui. Tai jo meilužė. Jo moteris. Gražiausia moteris, kokią tik jam teko matyti. Ne vien dėl tobulai lygios auksinės odos, ne vien dėl nuostabių skruostikaulių ir putlių rausvų lūpų. Dėl to, kas po oda, dėl to gyvybingumo ir aistros, pakaitomis jį žavėjusių ir trikdžiusių.

Alesės juoke, kiekvienoje šypsenoje, net menkiausiame krustelėjime slypėjo daugiau gyvybės ir džiaugsmo, nei įsimintiniausiose jo gyvenimo akimirkose. Štai kodėl jis buvo pakerėtas nuo tada, kai vaikystėje pirmąsyk vogčiomis į ją žvilgtelėjo.

Jo akyse ji buvo angelas, nė kiek nepanaši į pabaisas, kokiais jam apibūdino visus Batalijas.

Tačiau jis niekada jos nelietė. Niekada nesulaužė nebylaus įsako, duoto tėvui ir seneliui.

Nes ji buvo Batalija, o jis – Koretis – abi šeimos nesutarė jau daugiau nei penkiasdešimt metų. Jam buvo draudžiama net kalbėtis su ja ir vaikystėje tam nurodymui jis nepakluso tik vieną kartą.

O dabar, kai Salvatorė sumąstė galintis gauti iš to naudos, Alesė parduodama Aleksandriui kaip koks gyvulys. Matėjus sugniaužė kumščius, o viduje susisuko pyktis, kurio nejuto daugiau nei trylika metų. Jame riaumojo įsiūtis, kuri įprastai laikydavo tarsi įšaldęs lede. Matėjus baiminosi, kad jis gali ištrūkti, nes žinojo, kas tuomet nutiktų.

Jo negalės kaltinti dėl to, ką padarys, jei teks stebėti, kaip Aleksandras paliečia Alesę. Pabučiuoja ją.

Staiga Alesė sustingo, o didelės tamsios akys ėmė bėgioti tarp Aleksandro ir jo. Jos akys. Tas akis nuolat regėdavo sapnuose.

Alesės ranka nusviro prie šono ir ji paleido rožių puokštę, bažnyčioje staiga stojus tylai, ši garsiai šlumštelėjo ant akmeninių grindų.

Paskui ji apsisuko, suėmė sunkios nėrinių suknelės priekį ir nubėgo taku atgalios. Bėgant balta medžiaga vilnijo aplink jos kojas. Ji atsigrėžė tik vieną kartą. Pažvelgė į Matėjų

išplėstomis išsigandusiomis akimis.

- Alese! - nesusilaikė jis. Jos vardas ištrūko iš lūpų, o kūnas pašoko iš klauptų. Jis taip pat pasileido bėgti. - Alese!

Matėjaus žodžiai paskendo susirinkusiųjų murmesyje. Bet jis vis tiek bėgo. Žmonės ėmė stotis ir plūsti į taką užtverdami kelią. Minios veidai susiliejo, jis nesuprato, ką palietė, ką stumtelėjo šalin vydamasis nuotaką.

Kai pagaliau išlėkė pro laukujes bazilikos duris, Alesė jau sėdo ant galinės limuzino, turėjusio po ceremonijos išvežti ją ir jaunikį, sėdynės, stengdamasi sugrūsti į automobilį didžiulį sijoną ir šleifą. Išvydus jį jos veidas pasikeitė. Akyse nušvito viltis, kuri įsigavo giliai į jo krūtinę ir suspaudė širdį. Stipriai.

- Matėjau.

- Ką darai, Alese?

- Turiu išvažiuoti, - pasakė su baime žvelgdama kažkur už jo. Matėjus suprato, kad ji bijo savo tėvo. Ūmai jį apėmė noras jos baimes sunaikinti. Padaryti taip, kad jai niekada daugiau nereikėtų bijoti.

- Kur? - kimiai paklausė jis.

- Į oro uostą. Susitikim ten.

- Alese...

- Prašau, Matėjau. Lauksiu, - ji užtrenkė limuzino dureles ir automobilis išsuko iš stovėjimo aikštelės tą akimirką, kai iš bažnyčios išėjo jos tėvas.

- Tu! - užsipuolė jį Antonionis. - Ką padarei? Už jo pasirodė Aleksandras iš įsiūčio liepsnojančiomis akimis.

- Taip, pusbroli, ką gi tu padarei?

Alesės rankos, atsiskaitant su drabužių pardavėja, virpėjo. Jai niekada neleisdavo lankytis panašiose parduotuvėse. Tėvo manymu, tokia vieta, prekiaujanti masinės gamybos drabužiais, yra prasčiokiška. Netinkanti Batalijai. Tačiau džinsai, marškinėliai ir sportiniai batai, tiko būtent todėl, kad buvo prasčiokiški. Tokius dėvėtų bet kokia moteris. Batalija tokių nevilketų. Tarsi Batalijos turėtų pinigų gyventi taip, kaip dėjosi gyveną. Jos tėvas viską, ką jie turėjo, buvo pasiskolinęs, kad išlaikytų įvaizdį, esą jų galia neišmatuojama. Jo, kaip Prekybos ir nekilnojamojo turto ministerijos vadovo, pareigos gal ir užtikrino tam tikrą galią, kuria jis lengvai ir su džiaugsmu manipuliavo, bet jos nepakako garantuoti tokiam pačiam pinigų srautui, koks plūsdavo iš senelio įmonės, pasi-

Žymėjusios nekokia reputacija.

Pardavėja smalsiai žiūrėjo į ją ir Alesė ją suprato. Iš tiesų keista mažoje turistinėje parduotuvėje matyti drebančią be jaunikio nuotaką, tebedėvinčią suknelę ir nuometą.

- Ar galiu pasinaudoti matavimosi kabina? - sumokėjusi už prekes paklausė ji.

Naudodamasi tėvo pinigais, kad galėtų ištrūkti, jautėsi prastai. Dar bjauriau buvo dėl to, kaip juos gavo. Ji tikriausiai atrodė įspūdingai, kai tebevilkėdama vestuvinę suknelę banke reikalavo grynujų, nuskaitytų iš kortelės su tėvo vardu.

- Aš - Batalija, - kalbėjo susireikšminusi, kaip išmoko iš Antonionio. - Man galima naudotis šeimos pinigais.

Alesė būtinai turėjo gauti grynujų, nes žinojo, kad negalima palikti pėdsakų. Bent jau tuo pravertė šeima, kaip visiems žinoma, veikusi kitoje įstatymo pusėje. Kaip ir per gyvenimą sukauptą patirtis, kad visiškai pasitikint savimi galima gauti dalykų, kurių neturėtum gauti. Puikiausias to pavyzdys - pinigai jos rankinėje.

- Žinoma, - atsakė kasininkė.

Alesė nuėjo į matavimosi kabiną ir ėmė lįsti iš dusinančios pasibaisėtinos suknelės....